

- да определи въз основа на разбивката на оборота си сделките, които могат да се окачествят като „съпътстващи“, стига преценката, която се прави за целта, да отчита и връзката на тези сделки с облагаемите дейности на данъчнозадълженото лице и евентуално с използването, което следва от тях, на стоките и услугите, за които се дължи данък върху добавената стойност.

⁽¹⁾ ОВ С 337, 12.10.2015 г.

Решение на Съда (втори състав) от 15 декември 2016 г. (преюдициално запитване от Cour administrative — Люксембург) — Noémie Depesme, Saïd Kerrou (C-401/15), Adrien Kauffmann (C-402/15), Maxime Lefort (C-403/15)/Ministre de l'Enseignement supérieur et de la recherche

(Съединени дела C-401/15—403/15) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Свободно движение на хора — Права на работниците — Равно третиране — Социални предимства — Финансова помощ за следване на висше образование — Условие за произход — Понятие „дете“ — Дете на съпруга(та) или на регистрирания партньор — Принос за издръжката на това дете)

(2017/C 046/07)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Cour administrative

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Noémie Depesme, Saïd Kerrou (C-401/15), Adrien Kauffmann (C-402/15), Maxime Lefort (C-403/15)

Ответник: Ministre de l'Enseignement supérieur et de la recherche

Диспозитив

Член 45 ДФЕС и член 7, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 492/2011 на Европейския парламент и на Съвета от 5 април 2011 година относно свободното движение на работници в Съюза трябва да се тълкуват в смисъл, че дете на пограничен работник, което може да се ползва непряко от социалните предимства, посочени в последната разпоредба, като финансирането на образование, предоставено от държава членка за децата на работници, упражняващи или упражнявали дейността си в тази държава, означава не само детето, което има родствена връзка с този работник, но и детето на съпруга(та) или на регистрирания партньор на посочения работник, когато този работник осигурява издръжката на това дете. Последното изискване произтича от фактическо положение, което трябва да се преценява от администрацията и евентуално от националните съдилища, без да е необходимо те да определят причините за този принос, нито да изчисляват точния му размер.

⁽¹⁾ ОВ С 302, 14.9.2015 г.